

møntfod vil saaledes kunne undgaa baade Deflation og Devaluering. Desuden vil der ikke gaa lang Tid, inden Priserne ogsaa her vil stige! Men vil man løbe den Risiko? Vil man i Mellemtiden se Guldets forsvinde og den udenlandske Konkurrence trænge ind? Hvis ikke, maa man vælge en af de andre Maader, thi, som Frankrigs Delegerede tydeligt erklærede, man maa ikke blot stabilisere, men ogsaa forøge Handelssamkvemmet.

Af hvad jeg har sagt, maa man ikke slutte, at jeg er Tilhænger af Devaluering som eneste Middel til at bringe de hjemlige Priser i Overensstemmelse med Priserne overfor Udlandet. Tværtimod, jeg mener, at det er det sidste Middel, der skal anvendes; men Spændvidden mellem Møntens indre og ydre Værdi kan være saa betydelig, at den nødvendige Deflation, den teoretisk naturlige Vej, er praktisk uigennemførlig. Jeg ved, at Kapitalejerne tilsyneladende taber ved en Devaluering. Dog maa man erindre, at ikke alene Formuerne, men ogsaa Gælden — i det mindste Statsgælden — i første Række tilhører dem. Hvad Aktier, Obligationer og faste Ejendomme angaar, vil deres Værdi jo stige ved Devalueringen.

Til disse personlige Bemærkninger skal jeg føje, at hele den danske Delegation er enig om at ønske Stabilisering af Kurserne, og derigennem Afslutning paa den økonomiske Krig, der i de sidste Aar er blevet ført ved Hjælp af Valutasvingninger. Hvis det ikke er muligt at naa til en international Overenskomst, der for Fremtiden fastsætter Forholdet mellem de forskellige Valutaer, burde man i det mindste kunne naa til en faktisk Stabilisering af de tre bestaaende Grupper: Guld, Sterling og Dollar. Vi har med største Interesse hørt, hvad Frankrigs Delegerede har udtalt vedrørende Muligheden for ved Handelsaftaler at gennemføre en saadan foreløbig Stabilisering, nemlig ved at knytte den til handelspolitiske Indrømmelser. Vi vil med ligesaa stor Interesse høre den britiske Delegeredes Udtalelser herom.

Endelig vil jeg gerne berøre det Spørgsmaal, der i Aar er blevet rejst i Forsamlingen vedrørende den retfærdige Fordeling af Raastoffer mellem de Lande, der ikke selv ejer Raastoffer eller ikke har Kolonier, der frembringer dem.

Spørgsmaalet rejstes allerede i 1920, da Raastofferne var dyre. Men efter Verdensprisernes Fald i Efteraaret 1920 er det snarest blevet vanskeligt at sælge Raastoffer, og Spørgsmaalet har derfor tabt sin Interesse. Hvad Priserne angaar, er Situationen den samme i Dag, men Frygten for ulige Adgang til Erhvervelse af Raastoffer er stadig tilstede. Her burde man da søge at finde Veje til Beroligelse gennem en international Overenskomst. —

Det er indlysende, at en saadan Overenskomst i Tilfælde af Krig ikke vilde kunne sikre de interesserede Lande Mulighed for Køb af Raastoffer. Det vilde imidlertid allerede være et Skridt fremad, hvis de Lande, der er fattige paa visse Raastoffer, der er blevet uundværlige i det moderne Liv, var sikre paa i Fredstid altid at kunne skaffe sig dem paa rimelige Betingelser.

Den økonomiske Komité har udtalt Haab om, at »Situationen, saa snart de politiske Forhold og andre Omstændigheder tillader det, vil blive gjort til Genstand for en objektiv Undersøgelse, først og fremmest fra de betydeligste Landes Side, i den Hensigt at skaffe Vished for, at man nu virkelig er naaet til Enighed om, at der for en bestemt Periode kan findes en modus vivendi, til hvilken det valutamæssige og det handelsmæssige Element samtidig skulde bidrage.«

Frankrigs Repræsentant har gjort opmærksom paa nogle Undersøgelser fra den økonomiske og den finansielle Komités Side, som forekommer ham nødvendige, og har anmodet disse tekniske Udvalg om at stille Forslag, der vil gøre det muligt at naa til praktiske Resultater. Jeg slutter mig til dette Ønske. Jeg haaber, at de nævnte Udvalg vil kunne udarbejde Forslag, der vil være egnede til at blive forelagt Raadet til Godkendelse ved dets Møde førstkommande Januar.

Jeg tilføjer yderligere det Haab, at Landene vil udnytte enhver Lejlighed, som maatte opstaa selv inden dette Tidspunkt, til at gøre saadanne Fremskridt henimod Genoplivelsen af Handelen, som Situationen til enhver Tid maatte tillade.

Jeg slutter med kort at understrege, at jo mere man gensidigt letter det internationale Samarbejde og den fælles Adgang til de for alle skabte naturlige Rigdomme, des mere vil man forøge den almindelige Velstand, og des bedre vil man sikre Freden! —